

Sygn. akt IV KK 12/17

POSTANOWIENIE

Dnia 23 lutego 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

na posiedzeniu

w sprawie **R. W.** w związku z kasacją obrońcy skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w T.

z dnia 13 lipca 2016 r., sygn. akt II Ka (...),
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w N.

z dnia 14 marca 2016 r., sygn. akt II K (...),
na podstawie art. 531 § 1 w zw. z art. 530 § 2, art. 429 i art. 523 k.p.k.

1. pozostawić kasację bez rozpoznania,

**2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć
skazanego R. W..**

UZASADNIENIE

Zarządzeniem z dnia 14 listopada 2016 r., sygn. II WKK (...), upoważniona Sędzia Sądu Okręgowego w T. przyjęła kasację obrońcy skazanego R. W., wniesioną od wyroku Sądu Okręgowego w T. z dnia 13 lipca 2016 roku, sygn. II Ka (...).

Tymczasem zgodnie bowiem z art. 523 k.p.k. kasacja może być wniesiona wyłącznie z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło mieć ono istotny wpływ na treść orzeczenia; ponadto kasacja nie może być wniesiona wyłącznie z powodu niewspółmierności kary.

Kasacja w niniejszej sprawie zawiera jeden tylko zarzut. Jest nim mianowicie: „*rażące naruszenie prawa materialnego, tj. art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 w zw. z art. 53 § 1 i 2 k.k. w brzmieniu sprzed 1 lipca 2015 r. (art. 4 § 1*

k.k.), poprzez jego błędną wykładnię i uznanie, iż sprawca, który znęca się nad żoną psychicznie i fizycznie, które to znęcanie jest niejako połączone z obcowaniem płciowym bez zgody współmałżonka dopuszcza się zachowania nacechowanego bardzo dużym ładunkiem społecznej szkodliwości czynu, co powoduje, iż osoba taka nie spełnia przesłanek do zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności, podczas gdy jest to postępowanie, które co prawda godzi w dobro rodziny, godność i wolność seksualną współmałżonka i jest nacechowane wysokim ładunkiem społecznej szkodliwości, nie mniej jednak nie na tyle dużym, by należało izolować taką osobę od społeczeństwa, tym bardziej że orzekany jest w stosunku co do takiej osoby maksymalny okres warunkowego zawieszenia oraz środki karne i zobowiązania.”

W ocenie Sądu Najwyższego zarzut tego rodzaju jest próbą poddania kontroli kasacyjnej wyłącznie kwestii wymiaru kary, wbrew wyraźnemu ograniczeniu wynikającemu z art. 523 § 1 in fine k.p.k. Wprawdzie skarżący nie pisze wprost o niewspółmierności kary orzeczonej prawomocnie, ale stawiany przez niego zarzut naruszenia art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 w zw. z art. 53 § 1 i 2 k.k., zmuszałby sąd kasacyjny do dokonania (zarówno względem kary orzeczonej w I instancji, jak i kary orzeczonej przez sąd odwoławczy) ocen wkraczających w zakres swobody sędziowskiej, wynikającej z funkcjonujących dyrektyw wymiaru kary. Warto w tym miejscu przytoczyć postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 maja 2006 r., II KK 125/06 (OSNwSK 2006, poz. 933), zgodnie z którym *„sformułowanie zawarte w art. 523 § 1 in fine k.p.k. musi być rozumiane w ten sposób, iż niedopuszczalna jest nie tylko kasacja odwołująca się do zarzutu rażącej niewspółmierności kary (art. 438 § 1 pkt 4 k.p.k.), ale także kasacja wskazująca na zarzut uchybienia prawu, jeżeli wniesiono ją z powodu niewspółmierności kary.”* W przedmiotowej sprawie nie można mieć wątpliwości, że powodem wniesienia kasacji jest wyrażane przez skarżącego poczucie orzeczenia względem skazanego kary niewspółmiernie surowej.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.